

Arrest

nr. 276 724 van 30 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 januari 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 1 december 2021 wordt dit verzoek geactualiseerd.

Op 14 februari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de bevoegde staatssecretaris) om de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren en om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.01.2021 werd ingediend en op datum van 01.12.2021 werd geactualiseerd door :

E. M., S. (geen R.R.)

Geboren te DR TAFAST MAROC op X

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide ouders overleden zijn en dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan, ze legt wel de overlijdensaktes van haar ouders voor maar dit impliceert niet dat zij geen familieleden meer zou hebben in Marokko. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor verblijfmachtiging vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich altijd correct gedragen heeft, dat er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat er geen negatieve informatie over verzoekster is, dat er geen sprake is van manifeste of opzettelijke fraude en dat zij en blanco strafblad voorlegt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van integratie en lang verblijf als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegronde, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009oordeelde de Raad van State

immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. We benadrukken dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds 2016 zonder dat zij geprobeerd heeft om een verblijfsmachtiging van lange duurte bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit bijna vijf jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2016 in België zou verblijven, dat zij dan ook al geruime tijd in België zou verblijven, dat zij zeer gemotiveerd zou zijn om volledig in onze samenleving te integreren, dat zij lessen Nederlands gevolgd zou hebben en inmiddels goed Nederlands zou kunnen, dat zij zou kunnen en willen werken, dat zij zeer gedreven en gemotiveerd zou zijn, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zij haar verplichtingen na zou komen, dat zij een eerlijke en rustige vrouw zou zij die haar uiterste best zou doen om zich aan te passen aan onze maatschappij, dat zij buitengewone inspanningen geleverd zou hebben om zich te integreren, dat haar inspanningen vruchten hebben afgeworpen, dat er besloten zou kunnen worden tot een volwaardige integratie, dat zij één bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen, dat zij bewijzen van aanwezigheid tijdens deze taallessen voorlegt evenals twee bewijzen van geldtransfers, een hotelreservatie dd. 14.03.2018, een aankoopbewijs machine, een factuur van Makro, betalingsbewijzen De Lijn, een factuur van Decathlon, verschillende ziekenhuisfacturen en bijhorende verpleegnota's, een verjaardagskaart, een dertigtal zeer summiere getuigenverklaringen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: E. M., S.
geboortedatum: 01.04.1986
geboorteplaats: DR TAFAST MAROC
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Schending van de materiële motiveringsplicht - Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen - onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijke beslissing

De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of met bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 14/02//2022, waartegen onderhavig beroep stelt dat ;

“ de aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland “

Nochtans heeft verzoekster in haar oorspronkelijk verzoekschrift dd 12/01/2021 en geactualiseerd op 01/12/2021, voldoende aangetoond dat er in hare hoofde buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Buitengewone omstandigheden zijn geen elementen van overmacht doch verzoekster moet alleen aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar land van herkomst om daar de machtiging van verblijf aan te vragen.

Verzoekster heeft in haar verzoekschrift dd 12/01/2021 ingeroepen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst voor een onbekende termijn, ook al kan deze relatief kort zijn , om reden dat zij al lang in België verblijft en ingevolge een afwezigheid haar duurzame sociale contacten dreigt te verliezen alsmede haar kansen op tewerkstelling. Zij heeft eveneens ingeroepen dat zij sedert het overlijden van haar beide ouders geen familieleden meer heeft in Marokko die haar kunnen bijstaan en ondersteunen.

Zoals geweten verblijft verzoekster al geruime tijd in België; mn. sedert 2016 en keerde zij nooit terug naar Marokko.

Zij heeft alle contacten met Marokko verbroken en heeft er geen bestaansmiddelen; totaal geen socio-financiële ondersteuning.

Sedert het overlijden van haar ouders staat zij er als niet gehuwde vrouw alleen voor; zonder bestaansmiddelen.

Bij terugkeer dreigt zij in een mensonwaardige situatie terecht te komen.

Dit maakt het voor haar bijzonder moeilijk om terug te keren naar het land van herkomst om de aanvraag tot machtiging van verblijf daar in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Verzoekster stelt echter dat de gemachtigde van de minister geen rekening hield met al deze elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen.

Verzoekster heeft in dit kader ook aangevoerd dat zij al lang in België verblijft ; dat zij Nederlandse las volgde en sterk gemotiveerd is om te werken.

De gemachtigde stelt dat verzoekster de beroep zou kunnen doen op het IOM om de terugreis te bekostigen en zich terug te integreren in de Marokkaanse maatschappij.

Doch zoals de gemachtigde zelf zegt : "Ook beschikt het IOM over een re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken"

Verzoekster, die slechts tijdelijk zou moeten teruggaan naar haar herkomstland, kan derhalve geen beroep op de tussenkomst van het IOM / het re-integratiefonds van het IOM

De gemachtigde van de staatssecretaris moet zich stoelen op de juiste en correcte feiten vinding.

Zonder te beschikken over enig begin van bewijs stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dd 14/02/2022 dat het hem erg onwaarschijnlijk "lijkt" dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

De gemachtigde stelt verder dat verzoekster immers ruim 30 jaar in Marokko verbleef en haar verblijf in België, haar integratie en haar opgebouwde banden bijgevolg geenszins kunnen vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De gemachtigde gaat hier uit van loutere veronderstellingen ; zonder deze te hebben getoetst aan de werkelijke situatie.

De gemachtigde ging bijgevolg op zeer arbitraire en speculatieve wijze te werk ; waardoor zijn aangehaalde argumenten in de beslissing waartegen beroep totaal niet onderbouwd zijn.

De argumenten die de gemachtigde in de beslissing waartegen beroep aanhaalt zijn onzorgvuldig. Hij kwam dan ook tot een onredelijk besluit.

.

Het middel is gegrond.

De gemachtigde neemt in de beslissing waartegen huidig beroep, genoegen met type motiveringen, zonder specifiek de concrete elementen van het dossier als geheel en samenhangend te beoordelen.

Om deze redenen ging hij onzorgvuldig te werk en kwam hij tot een onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

3. het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoekster verblijft thans illegaal op het grondgebied.

Doch is het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten inzake onredelijk.

Men dient rekening te houden met de lange verblijfsduur van verzoekster op het grondgebied en met haar duurzame lokale verankering.

Verzoekster beroept zich op 8 EVRM , waarbij ook het privé leven van een alleenstaande persoon beschermd wordt.

Sedert 2016 heeft verzoekster immers haar volledige socio - economische leven in België uitgebouwd."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Gezien dit een uitzonderingsbepaling is, dient deze dan ook strikt te worden geïnterpreteerd.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
 - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.
- Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verzoekende partij herhaalt de elementen die zij bij het bestuur naar voor bracht en stelt dat deze volgens haar wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Het louter verschillen van mening, zonder concrete weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op elk van deze elementen, volstaat uiteraard niet om de kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

De eerste bestreden beslissing bevat uitgebreide en zeer concrete motieven over het lange verblijf van de verzoekende partij in België, haar kansen op tewerkstelling en de beweerde afwezigheid van familieleden in Marokko. Deze luiden als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar beide ouders overleden zijn en dat zij geen familie meer heeft in haar land van herkomst. Betrokkene toont dit echter niet aan, ze legt wel de overlijdensaktes van haar ouders voor maar dit impliceert niet dat zij geen familieleden meer zou hebben in Marokko. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).”, “elementen van integratie en lang verblijf behoren tot de gegrondheid”, en “De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken”.

De verzoekende partij betwist niet dat zij ruim 30 jaar in Marokko verbleef. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing motiveert dat de integratie en opgebouwde banden daarom geenszins vergeleken kunnen worden met de relaties van de verzoekende partij in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt immers pas sinds 2016 in België te verblijven. Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het motief van de eerste bestreden beslissing dat stelt dat *“Het dan ook erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn”* kennelijk onredelijk zou zijn. Dit zijn geen losse veronderstellingen of geponeerde waarschijnlijkheden van de verwerende partij. De verzoekende partij maakt immers op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij geen familieleden, vrienden, of kennissen in Marokko meer zou hebben. Zij beperkt zich tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Het is bovendien aan de verzoekende partij zelf om de door haar aangevoerde elementen waarvan zij van oordeel is dat het buitengewone omstandigheden uitmaken, aannemelijk te maken. Zij moet op dit punt dan ook zelf bewijzen brengen van de afwezigheid van familie, vrienden, en kennissen in Marokko, wat zij nalaat te doen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij bij terugkeer in een mensonwaardige situatie terecht dreigt te komen. Er blijkt daarnaast niet dat de verzoekende partij voor de kosten van haar verblijf, bijvoorbeeld zou kunnen instaan door een inkomen uit arbeid. De verzoekende partij betoogt dat zij geen beroep kan doen op de voorgestelde hulp van de IOM, nu deze enkel is bedoeld voor mensen die duurzaam en voor lange termijn willen terugkeren. In de bestreden beslissing wordt evenwel slechts gesteld dat de

verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een beroep te doen op de IOM voor een duurzame terugkeer en reïntegratie indien zij geen andere mogelijkheden tot overleven ziet. Zoals hierboven reeds vastgesteld, weerlegt de verzoekende partij de overige motieven niet dat zij niet terecht kan bij familie of vrienden of dat zij niet in staat is zelf iets te kopen of te huren. Er blijkt aldus ook niet dat zij is aangewezen op eventuele steun van de IOM. Aldus dient te worden besloten dat, zelf indien de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de projecten van de IOM niet zijn gericht op een tijdelijke terugkeer, dit gegeven niet volstaat om het motief in de eerste bestreden beslissing te weerleggen dat de bewering van de verzoekende partij dat zij in Marokko nergens terecht kan niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Verder merkt de Raad op dat de stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verder betwist de verzoekende partij niet dat zij niet aannemelijk maakt dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Dit motief van de eerste bestreden beslissing blijft dan ook overeind.

Wat de argumenten betreft die de verzoekende partij aanvoert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf toegeeft dat zij illegaal op het grondgebied verblijft. Met deze stelling bevestigt zij dan ook het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij voert ten slotte nog de schending van haar privéleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip ‘privéleven’ wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij voert slechts zeer summiere elementen aan waarmee zij een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tracht aan te tonen. Zij heeft het over haar 'lang verblijf', kansen op tewerkstelling, en socio-economische banden. Uit bovenstaande bespreking is echter al gebleken dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat de integratie en opgebouwde banden geenszins kunnen vergeleken worden met de relaties van de verzoekende partij in het land van herkomst. Bovendien stelt de verzoekende partij zelf dat zij nog maar sinds 2016 in België verblijft. De Raad merkt bovendien op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus (van één van hen) van die aard was dat de volharding van dat gezins- of privéleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU